

Hà Thủy Nguyên

Cà phê và nghĩ

- Uống cà phê... có hiểu gì về cà phê không mà uống?
- Chẳng ai nói uống cà phê cả, chỉ có thưởng thức cà phê thôi!
Anh nhắc phin cà phê, hương thơm len lỏi theo sợi khói thả lên trời sự gợi tình. Em chăm chú theo dõi từng cử chỉ của anh. Anh rót tách đen nóng vào cốc đá nhỏ trong suốt. Hơi lạnh của đá nhập vào hơi nóng của thứ nước màu hạt huyền.
- Em nghe thấy gì không?
- Thấy gì? Nhạc to quá, át mất tiếng chim ròi...
- Âm thanh này em phải nhìn cơ, không nghe được đâu...

Em lặng nhìn vào mắt anh kinh ngạc. Những điều anh nói xa vời quá! Xa vời như ánh mắt của anh. Nó chẳng bao giờ nhìn vào mắt em, nó cứ nhìn đâu đâu ấy, ví dụ như vào dòng nước đen kia vậy!
Anh cũng thấy em xa vời. Chắc vì em còn quá trẻ, em chỉ biết sợ cái chết mà quên rằng mình đang sống.

- Âm thanh của sự sống... Nó đấy, tiếng của dòng nước đen chạm vào viên đá trong vắt!
- Em chẳng hiểu gì cả... Nó khó nghe và phức tạp như anh!

Anh khoảng nhẹ tách cà phê. Chiếc thìa sắt va vào thành thủy tinh lách cách lạnh lạnh như một cơn gió chạm vào chiếc chuông lung lẳng treo trên mái hiên. Sao em ngây thơ thế nhỉ? Ngây thơ hay vô tình, vô cảm? Trong cuộc sống, người ta hay bị lầm lẫn hai thứ ấy lắm!
Em sẽ chẳng bao giờ hiểu được đâu! Đá lạnh toát như ma, nó là thứ được vớt từ nghĩa địa lên! Đá là vật chết và cái làn khói mỏng mảnh bốc lên cũng chỉ là một oan hồn thoát khỏi nắm mồ để đi tìm một linh hồn khác. Đừng nhầm lẫn em nhé! Oan hồn lạnh lẽo ấy không giống luồng khí nóng kia. Nó là tinh thần của một con người khỏe mạnh, thoát khỏi thể xác trong giấc mơ, đi tìm một thứ gì đó có thể làm dịu ngọn lửa hừng hực, hừng hực khắp thân thể. Màu đen của năm tháng hoà cùng trong vắt của khởi nguyên! Chẳng ai nghĩ rằng cái chết và sự sống lại nằm đè lên nhau như vậy.

- Anh nghĩ gì đấy? Nắng đẹp thế kia mà...

Anh giật mình. Ừ! Nắng đẹp thật! Nắng chiếu vào ly cà phê thành màu hổ phách thì sẽ đẹp hơn! Lại mơ tưởng rồi... Ly cà phê quá đen tới nỗi sức mạnh của tia sáng không thể nào khoan thủng được... Thôi thì em hãy cứ ngắm ánh nắng đi và anh sẽ ngắm em.

Quán cà phê tối thứ bảy nhộn nhịp chẳng giống mọi ngày. Trong những tối như thế này, cà phê trở nên vô nghĩa. Người ta quên cả vị đắng và quên cả những sợi khói. Cái chết hay sự sống đều trở nên phù phiếm đối với tiếng ồn. Làm sao để chạy trốn được những thứ tiếng ồn quái quỷ này nhỉ? Dễ thôi! Đứng dậy và tính tiền là xong. Nhưng em chưa đến. Anh đã qua cái tuổi gọi điện hoặc nhắn tin cho ai đó trong lúc chờ đợi để giết thời gian rồi. Hay anh nói chuyện một mình với tách cà phê vậy.

Khói thuốc uốn lượn như một dải lụa nằm song song với hơi nóng tỏa ra từ cốc cà phê đen. Khi lên tới trời cao, chúng sẽ gặp nhau hay chia ra làm mỗi ngả. Cũng khó lắm, vì những thứ song song thì có bao giờ gặp nhau.

Thời gian chạy đi như những đường thẳng song song. Anh phải thừa nhận một điều rằng ly cà phê chứa nhiều bí ẩn thật, nhưng không thể nào thú vị bằng em. Cà phê đã rỉ thắm vào tai anh một điều: Em chẳng đến đâu. Và cho tới lúc này, anh mới nhận ra một điều: những tiếng ồn chẳng có ý nghĩa gì trước sự đợi chờ...

Gió mang hơi nước mát lịm thốc vào quán cà phê làm chiếc cốc thủy tinh rung rung. Trên bầu trời, mây đen vần vũ đầy lùi hết trắng sao. Di động reo, anh nhắc máy. Tiếng em nghe hồn nhiên như không:

- Em không đến nữa đâu! Sắp mưa rồi, mây bay như ăn cướp ấy! Anh về đi, dính mưa, ướt hết bây giờ...

Đành vậy biết sao! Anh cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi mà... Cũng hay đấy chứ! “Mây bay như ăn cướp!” Chẳng ai ví mây bay như em. Một điều chắc chắn em sẽ không bao giờ trở thành nhà văn được rồi... Ừ! Mây bay như ăn cướp... Cũng đúng đấy chứ! Mây trắng thì chẳng bao giờ bay nhanh cả, chỉ có mây đen mới vội vàng, hấp tấp, chớp giật lấy một cơn mưa thừa thãi của mùa thu! Được rồi, đợi đấy, để anh thử xem cái thứ mây bay như ăn cướp ấy có đuổi kịp anh hay không...

Mưa rả rích trên mái ngói... Mưa lang thang trong tán lá lốm đốm vàng... Lá không đủ già và gió chưa đủ mạnh, chỉ có những bước chân nhún nhảy của mưa mới có thể bứt lá lìa cành chao đảo rơi xuống khoảng sân lát gạch. Em giật mình vì một chiếc lá vàng bị gió vô tình đẩy vào, chặn ngang luồng hơi toả ra từ tách nâu nóng.

Đợi anh trong chiều mưa thật buồn. Em sẽ không bao giờ ngồi đếm xem có bao nhiêu chiếc lá rụng, em sẽ già đi mấy tuổi mất. Ngồi trong cái quán này, em đã thấy mình già lắm rồi. Anh nhìn lại xem: những bức tường rêu phong loang lổ, những vật dụng cũ kỹ từ thời Pháp thuộc, một ít nhạc Trịnh,... và sự tĩnh lặng. Tĩnh và lặng có gì khác nhau nhỉ? Em chẳng muốn trả lời câu hỏi ấy. Trả lời những câu hỏi để tìm một đáp án hoàn hảo nhất có nghĩa là già đi rồi. Đó là lý do tại sao em không muốn hiểu thứ âm thanh của sự sống mà anh vẫn nói. Chẳng lẽ anh không muốn thử yên tĩnh trong ý nghĩ và thưởng thức vị cà phê ưa thích của anh đi... Em thấy thật buồn cười khi người ta phải nghĩ quá nhiều... Cà phê là cà phê mà đá là đá. Chẳng có cái nào là chết và sống hết. Chỉ đơn giản rằng hơi nóng của cà phê dịu lại nhờ đá trong khi đá lại tan ra thành nước loãng. Nghĩ tới điều ấy, thật buồn phải không anh! Thôi chết... Em lại nghĩ quá nhiều rồi.

Trời dâng nắng tung bùng. Trời vừa chợt mưa lại vừa chợt nắng, rồi có khi lại cùng nhún nhảy khiêu vũ trong tầng lá xanh mướt, làm bóng nhẵn cả những đoạn gân guốc trên thân cây. Từ dưới bộ rễ xù xì của cây si già, một con chuột chạy ra. Nó bị lạc giữa một sân ngập lá vàng ướt rơi. Nó say mất rồi, say vì màu vàng của nắng hay màu vàng của lá? Nắng là một màu vàng sống động còn lá lại là màu vàng chết... Nó ngơ ngác ngược nhìn lên hai tách cà phê đá đặt trên bàn rồi lúi vào cái ổ của mình dưới gốc cây...

Hà Nội, ngày 29 tháng 9 năm 2005